

Τέχνη της ζωγραφικής 20ος αιώνας.

Γενικό Λύκειο Αρχαγγέλου Σχολικό Έτος: 2011-2012

Υπεύθυνοι καθηγητές:

- Τσαγκαρής Στράτος*
- Στόλη Σοφία*

Για αυτήν την εργασία εργάστηκαν οι
μαθήτριες:

Στέλλα Οικουτα

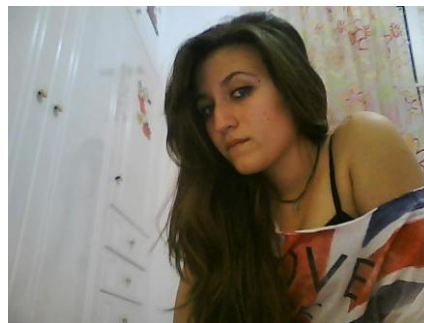
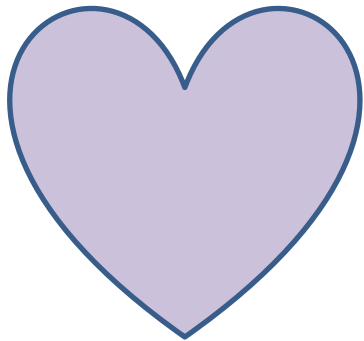
Τσαμπίκα
Κουτούζη

Κική Κούρτη

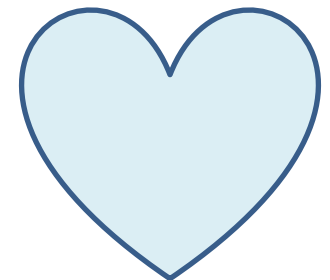
Αναστασία Λυκίδη

Αναστασία Νικολού

Σοφία Κήπουλα

Καταβολές του 20^{ου} αιώνα στην ζωγραφική.

Μοντέρνα τέχνη .Με τον όρο Μοντέρνα τέχνη αναφερόμαστε κυρίως στην καλλιτεχνική παραγωγή που παρατηρήθηκε από τα τέλη του 19ου αιώνα έως περίπου το 1970. Πολλές φορές χρησιμοποιείται και ο όρος σύγχρονη τέχνη, ωστόσο δηλώνει περισσότερο την πλέον πρόσφατη καλλιτεχνική παραγωγή. Η Μοντέρνα τέχνη χαρακτηρίζεται από μια νέα προσέγγιση στις τέχνες, τέτοια ώστε πλέον να μην έχει πρωτεύουσα σημασία η ακριβής αναπαράσταση των αντικειμένων (π.χ στη ζωγραφική ή γλυπτική) όσο ο πειραματισμός με νέους και πρωτότυπους τρόπους απεικόνισης τους, συχνά αποδομώντας το αντικείμενο ή προβάλλοντάς το αφαιρετικά. Η έννοια της μοντέρνας τέχνης ταυτίζεται συχνά και με τον όρο Μοντερνισμός.

20ος αιώνας

Ανάμεσα στα κινήματα μοντέρνας τέχνης που άνθισαν στις αρχές του 20ου αιώνα ήταν ο Φωβισμός, ο Κυβισμός, ο Εξπρεσιονισμός και ο Φουτουρισμός. Ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος έθεσε ένα τέλος σε αυτά τα καλλιτεχνικά ρεύματα, οδήγησε ωστόσο παράλληλα στη δημιουργία αρκετών νεότερων κινήματων (ή αντι-κινήματων), όπως ο Ντανταϊσμός και ο Υπερρεαλισμός. Άλλα ρεύματα όπως το Μπαουχάους (Bauhaus) ή το κίνημα του Νεοπλαστικισμού (κίνημα de Stijl) βοήθησαν επίσης σημαντικά στον ερχομό νέων ιδεών στην τέχνη και ειδικότερα σε ότι αφορά τη σύνδεση της με την αρχιτεκτονική και το σχέδιο. Η μοντέρνα τέχνη παρουσιάστηκε και στην Αμερική κατά τη διάρκεια του Α' παγκοσμίου πολέμου, όταν ένας σημαντικός αριθμός καλλιτεχνών αναγκάστηκε να βρεί καταφύγιο στις Η.Π.Α. Ο Φράνσις Πικαμπιά είχε ιδιαίτερα σημαντική συνεισφορά στην είσοδο της μοντέρνας τέχνης στη Νέα Υόρκη. Μετά και τον Β' παγκόσμιο πόλεμο η Αμερική έγινε το επίκεντρο της μοντέρνας τέχνης και ο τόπος όπου αναπτύχθηκαν πολλές νέες τάσεις, όπως **χαρακτηριστικά** ο Αφηρημένος Εξπρεσιονισμός και η Ποπ Αρτ (Pop Art) στις δεκαετίες 50', 60' αντίστοιχα καθώς και ο Φωτορεαλισμός στη δεκαετία του '70. Αυτή η περίοδος συνδέεται και με την αποκαλούμενη μετα-μοντέρνα τέχνη.

Άβάν-γκαρντ .Η πολιτογραφημένη σήμερα διεθνής έκφραση άβάν-γκαρντ, που προέρχεται εκ της γαλλικής γλώσσας (avant-garde), αρχικά ήταν στρατιωτικός όρος που σήμαινε εμπροσθοφυλακή (βανγκάρντ). Με αυτή τη σημασία χρησιμοποιήθηκε περίπου από το 15ο μέχρι το 19ο αιώνα.

Από τις αρχές του 20ού αιώνα, με την έκφραση αυτή αποδίδεται κυρίως κάθε πρωτοποριακή ή και πειραματική ιδέα ή εφαρμογή σε όλα τα πεδία της ανθρώπινης δραστηριότητας και κυρίως στους χώρους της τέχνης, του πνεύματος ακόμα και στη πολιτική. Ως έννοια ταυτίζεται με κάθε τι τολμηρό, που θεωρητικά προηγείται της εποχής ως θαυμαστός προάγγελος μελλοντικής εφαρμογής ή αποδοχής. Βέβαια υπό αυτή την άποψη δεν είναι και λίγες οι περιπτώσεις που με τον πρωτοποριακό χαρακτήρα της, η έκφραση αυτή να θεωρείται και επαναστατική σε μια κρατούσα κατάσταση και να έρχεται σε ρήξη με παραδοσιακές ιδεολογίες και ακολουθούμενες αρχές, χαρακτηριζόμενη ακόμη και ως ανορθόδοξη ή εξτρεμιστική.

Τα παραπάνω έχουν ως αποτέλεσμα ομάδες καλλιτεχνών, συγγραφέων κ.λπ. που αμφισβητούν την ακολουθούμενη ιδεολογική και καλλιτεχνική «ορθοδοξία» (στάτους κβο), πρωτοπορώντας σε νέες αρχές ή και πειραματικές ιδέες και εφαρμογές να χαρακτηρίζονται ομοίως ως «αβανγκάρντες» ή «αβανγκαρντιστές», γενόμενοι πολλές φορές και δέκτες χαρακτηρισμού εκκεντρικότητας, ή εκζήτησης.

Το ρεύμα αυτό των αβανγκαρντιστών χαρακτηρίζεται διεθνώς ως Αβανγκαρντισμός ή Βανγκαρντισμός (vanguardism) που είναι ταυτόσημος με τον μοντερνισμό ή και ειδικότερα με τον «μετα-μοντερνισμό» (post-modernism).

Ποια είναι τα κυρίαρχα ρεύματα και οι σημαντικότερες σχολές τις περιόδου;

Ο όρος pop-art αναφέρεται στο καλλιτεχνικό κίνημα που αναπτύχθηκε αρχικά στη Μ. Βρετανία και αργότερα στην Αμερική περί τα τέλη της δεκαετίας του 50.

Η pop-art γεννήθηκε ως μια αντίδραση στη σοβαρότητα του κινήματος του αφηρημένου

εξπρεσιονισμού. Κύρια χαρακτηριστικά της pop-art αποτελούν ο αυθορμητισμός, η δημιουργική υπερβολή, η ανάλαφρη διάθεση, η σάτιρα, οι έντονες χρωματικές λεπτομέρειες και η απόρριψη του παραδοσιακού. Η pop-art υπηρέτησε την αποκαλούμενη μαζική κουλτούρα και συνδέθηκε με ένα είδος εμπορικής τέχνης που απευθύνεται σε ένα ευρύ κοινό. Δεν είναι ότι την ίδια περίοδο γνωρίζει μεγάλη έξαρση στη Μ. Βρετανία, η pop μουσική, η οποία θεωρείται συχνά αισθητικά συγγενής προς την pop-art. Σε αντίθεση με πολλά, θεωρούνται προϊόντα μιας διάθεσης ελιτισμού. Πίνακες με αναπαραστάσεις τενεκεδένιων κουτιών γνωστού αναψυκτικού του Elvis Presley και της Marilyn Monroe ή ακόμα θέματα δανεισμένα από τα αμερικάνικα comics και τη διαφήμιση, αποτελούν χαρακτηριστικό δείγμα της pop-art αισθητικής.....

- **ΚΥΒΙΣΜΟΣ:** Ο κυβισμός είναι καλλιτεχνικό ρεύμα της ζωγραφικής και της γλυπτικής, στην Ευρώπη του 20ού αιώνα.

Στα έργα τέχνης κυβιστών τα αντικείμενα χωρίζονται, αναλύονται, και συνθέτονται ξανά σε μια αφηρημένη μορφή - αντί οι καλλιτέχνες να αποδίδουν τα αντικείμενα από μια συγκεκριμένη γωνία, τα διαιρούν σε πολλαπλές απόψεις, βλέποντας έτσι ταυτόχρονα πολλές διαφορετικές διαστάσεις ή όψεις των αντικειμένων. Συχνά οι επιφάνειες των όψεων, ή τα πλάνα, τέμνονται σε γωνίες που δεν έχουν κάποιο αναγνωρίσιμο βάθος.

Ο κυβισμός άρχισε στα μέσα του 1906 με τους Ζωρζ Μπρακ (Georges Braque) και Πάμπλο Πικάσσο, που ζούσαν στη Μονμάρτρη του Παρισιού. Γνωρίστηκαν το 1907, και δούλεψαν μαζί στενά μέχρι την έναρξη του πρώτου Παγκόσμιου πολέμου το 1914.

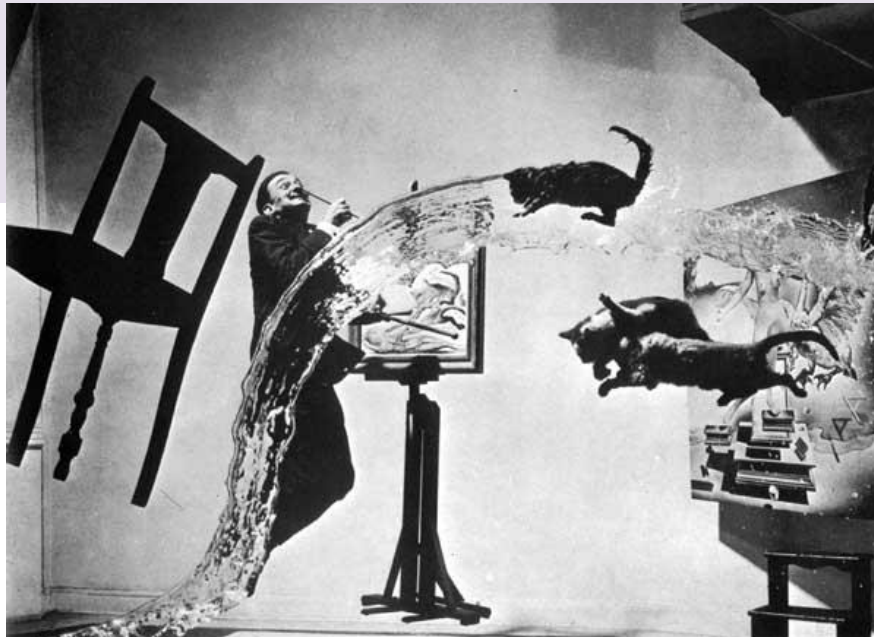
Ο όρος κυβισμός χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά από τον Γάλλο κριτικό τέχνης Λουί Βωσέλ (Louis Vauxcelles) το 1908. Κατόπιν τον δανείστηκαν και οι ίδιοι οι δημιουργοί του κυβισμού.

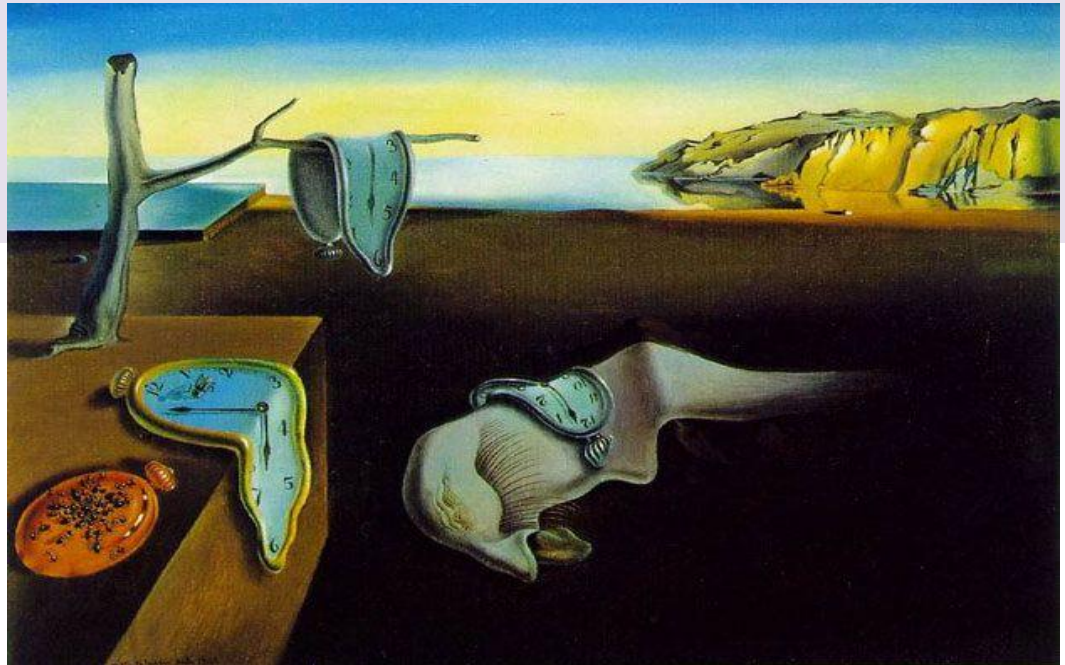
Κυβιστές καλλιτέχνες:

Ζωρζ Μπρακ
Μαρσέλ Ντυσάν
Φράνσις Πικαμπιά
Πάμπλο Πικάσσο

Ο υπερρεαλισμός ή σουρρεαλισμός, από τις γαλλικές λέξεις sur (επάνω, επί) και réalisme (ρεαλισμός, πραγματικότητα) όπου στα ελληνικά θα μπορούσε να αποδοθεί ως «πάνω ή πέρα από την πραγματικότητα», ήταν ένα κίνημα που αναπτύχθηκε κυρίως στο χώρο της λογοτεχνίας αλλά εξελίχθηκε σε ένα ευρύτερο καλλιτεχνικό και πολιτικό ρεύμα. Άνθισε κατά κύριο λόγο στη Γαλλία των αρχών του 20ου αιώνα, κατά την περίοδο μεταξύ του πρώτου και δεύτερου παγκοσμίου πολέμου. Στη φύση του επαναστατικό κίνημα, ο υπερρεαλισμός επιδίωξε πολλές ριζοσπαστικές αλλαγές στο χώρο της τέχνης αλλά και της σκέψης γενικότερα, ασκώντας επίδραση σε μεταγενέστερες γενιές καλλιτεχνών. Τα μέλη του αντέδρασαν σε αυτό που οι ίδιοι ερμήνευαν ως μία βαθιά κρίση του Δυτικού πολιτισμού, προτείνοντας μία ευρύτερη αναθεώρηση των αξιών, σε κάθε πτυχή της ανθρώπινης ζωής, στηριζόμενοι στις ψυχαναλυτικές θεωρίες του Φρόυντ και στα πολιτικά ιδεώδη του Μαρξισμού[1]. Ως κύριο μέσο έκφρασης, τόσο στη λογοτεχνία όσο και στις εικαστικές τέχνες, προέβλεπαν τον «αυτοματισμό», επιδιώκοντας τη διερεύνηση του ασυνειδήτου, την απελευθέρωση της φαντασίας «με την απουσία κάθε ελέγχου από τη λογική»[2] και διακηρύττοντας τον απόλυτο μη κομφορμισμό.

Οι καλλιτέχνες που διαμόρφωσαν το κίνημα καταγράφηκαν στο πρώτο Μανιφέστο του υπερρεαλισμού (1924) του Αντρέ Μπρετόν, καθώς και στην πραγματεία *Une Vague de rêves* (1924) του Λουί Αραγκόν, ενώ συμμετείχαν ενεργά στα περιοδικά *La Révolution surréaliste* και *Litterature* που εξέδιδε η υπερρεαλιστική ομάδα. Ο Μπρετόν αναγνωρίζεται ως κεντρική φυσιογνωμία και ένας από τους σημαντικότερους θεωρητικούς τού κινήματος, ενώ άλλα διακεκριμένα μέλη υπήρξαν οι ποιητές Πωλ Ελύάρ, Ρενέ Κρεβέλ, Ρομπέρ Ντεσνός, Μπενζαμίν Περέ, Ροζέ Βιτράκ, όπως και οι καλλιτέχνες Μαξ Ερνστ, Μαν Ραίη, Ζαν Αρπ, Αντρέ Μασόν και Χουάν Μιρό. Πολλοί από τους πρώιμους υπερρεαλιστές προήλθαν από το προγενέστερο κίνημα του Ντανταϊσμού.

- **ΝΤΑΝΤΑΙΣΜΟΣ:**

Ο Ντανταϊσμός ή Νταντά (Dada) είναι ένα καλλιτεχνικό κίνημα που αναπτύχθηκε μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο στις εικαστικές τέχνες καθώς και στη λογοτεχνία (κυρίως στην ποίηση), το θέατρο και την γραφιστική. Μεταξύ άλλων, το κίνημα ήταν και μια διαμαρτυρία ενάντια στη βαρβαρότητα του πολέμου και αυτού που οι Ντανταϊστές πίστευαν ότι ήταν μια καταπιεστική διανοητική αγκύλωση, τόσο στην τέχνη όσο και στην καθημερινότητα. Ο Ντανταϊσμός χαρακτηρίζεται από εσκεμμένο παραλογισμό και απόρριψη των κυρίαρχων ιδανικών της τέχνης. Επηρέασε μεταγενέστερα κινήματα, συμπεριλαμβανομένου του σουρρεαλισμού.

Ντανταϊστές καλλιτέχνες

Γκιγιώμ Απολλιναίρ (Guillaume Apollinaire) - Γαλλία

Χανς Αρπ (Hans Arp) - Ελβετία, Γαλλία και Γερμανία

Χούγκο Μπαλ (Hugo Ball) - Ελβετία

Γιόχανς Μπάαντερ (Johannes Baader) - Γερμανία

Αρτούρ Κραβάν (Arthur Cravan) - Γαλλία

Ζαν Κροτύ (Jean Crotti) - Γαλλία

Μαρσέλ Ντυσάν (Marcel Duchamp) - Γαλλία και Η.Π.Α

Μαξ Ερνστ (Max Ernst) - Γερμανία

Ραούλ Χάουσμμαν (Raoul Hausmann) - Γερμανία

Έμυ Χένινγκς (Emmy Hennings) - Ελβετία

Ρίχαρντ Χύλζενμπεκ (Richard Huelsenbeck) - Ελβετία και Γερμανία

Μαρσέλ Γιανκό (Marcel Janco) - Ελβετία

Φράνσις Πικαμπιά (Francis Picabia) - Γαλλία και Η.Π.Α

Μαν Ραίη (Man Ray) - Γαλλία και Η.Π.Α

Χανς Ρίχτερ (Hans Richter) - Ελβετία

Κουρτ Σβίττερς (Kurt Schwitters) - Γερμανία

Τριστάν Τζαρά (Tristan Tzara) - Ελβετία

Μπεατρίς Γούντ (Beatrice Wood) - Γαλλία και Η.Π.Α

• Ποπ Αρτ

Ο όρος Ποπ Αρτ (ελλ. μφ. δημοφιλής τέχνη) αναφέρεται στο καλλιτεχνικό κίνημα που αναπτύχθηκε αρχικά στη Μεγάλη Βρετανία και αργότερα στην Αμερική περί τα τέλη της δεκαετίας του '50. Η Ποπ Αρτ γεννήθηκε ως μια αντίδραση στη σοβαρότητα του κινήματος του αφηρημένου εξπρεσιονισμού, προβάλλοντας κατά κύριο λόγο σύμβολα του καταναλωτισμού, απλά αντικείμενα που ανάγονταν σε έργα τέχνης αλλά και θέματα δανεισμένα από την κουλτούρα των κόμικς. Μια από τις σημαντικότερες ίσως επιδράσεις της Ποπ Αρτ ήταν το γεγονός πως περιόρισε τη διάκριση ανάμεσα στις έννοιες της εμπορικής και υψηλής τέχνης.

Κατάλογος Ποπ Αρτ καλλιτεχνών

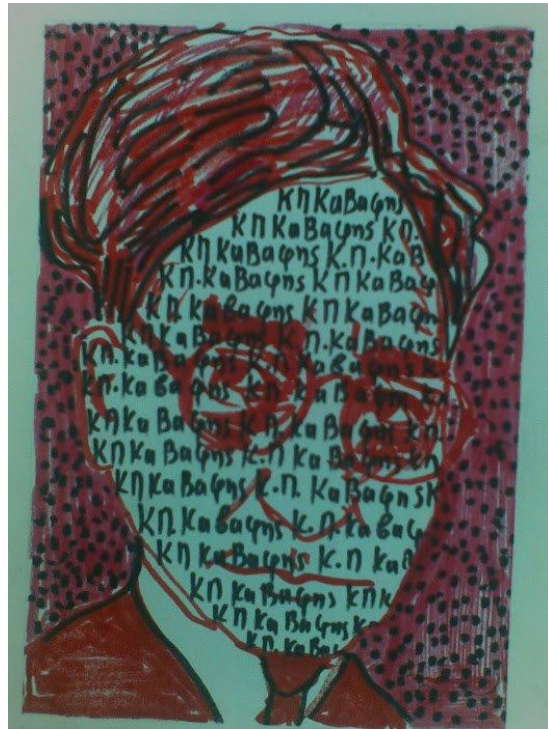
Άντι Γουόρχολ
Ντέιβιντ Χόκνεϋ
Ρόι Λίχτενσταϊν
Peter Blake
Patrick Caulfield
Richard Hamilton
Robert Indiana
Jasper Johns
Υαοι Kusama
Peter Max
Κλάες Όλντενμπουργκ
Robert Rauschenberg
James Rosenquist
Ed Ruscha
Wayne Thiebaud
Tom Wesselmann

Άντι Γουόρχολ

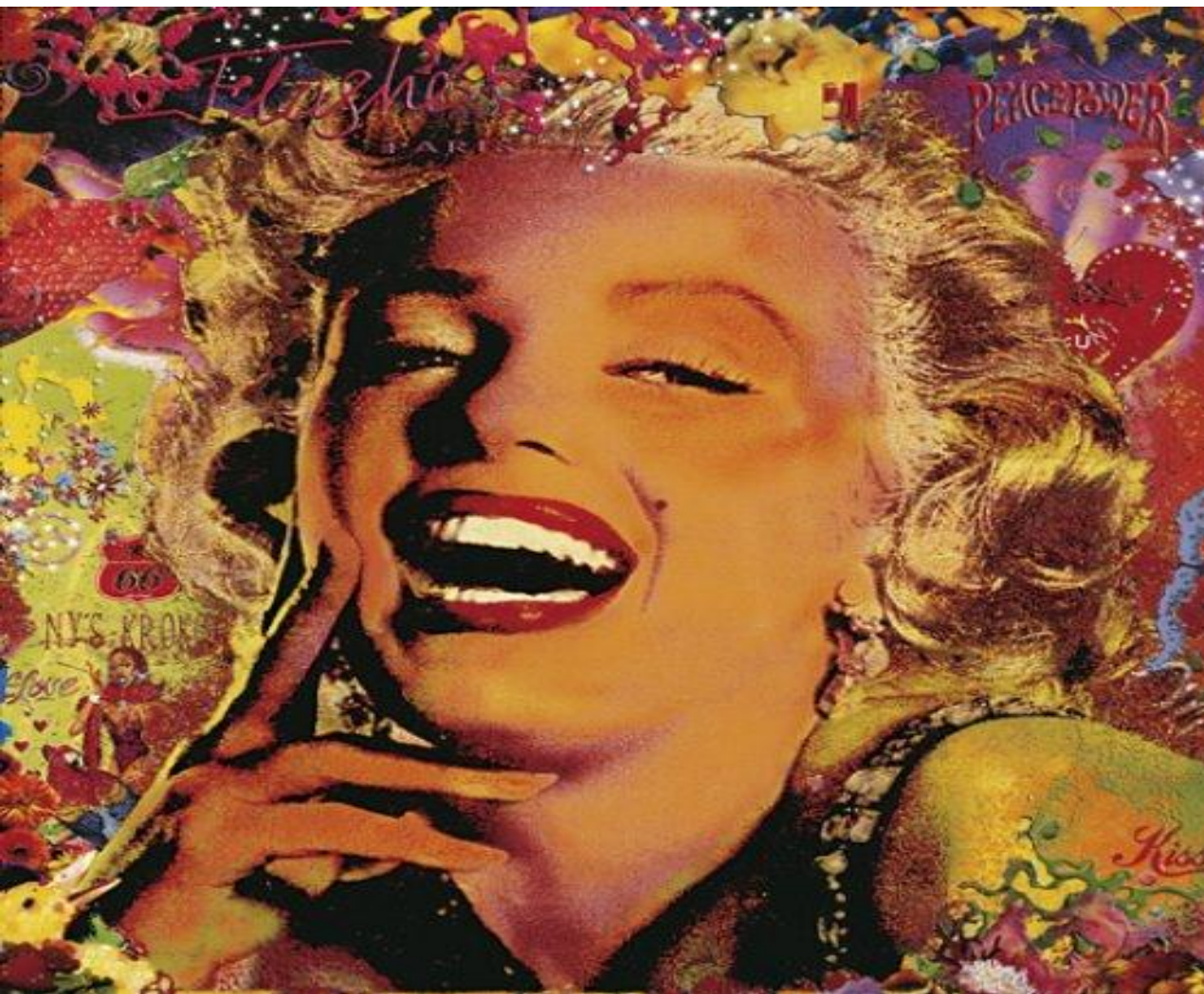
Άντι Γουόρχολ

Άντι Γουόρχολ

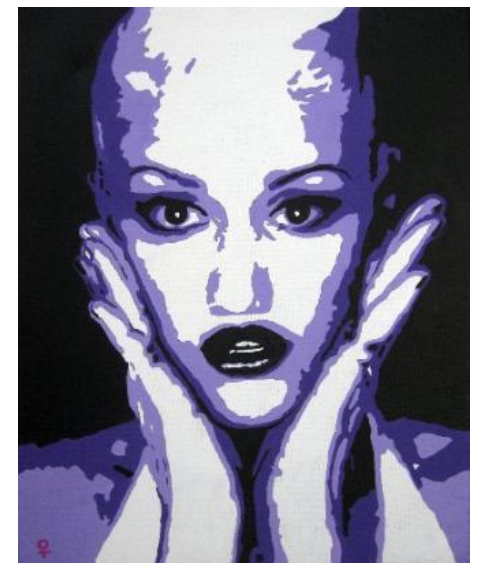
Άντι Γουόρχολ

Άντι Γουόρχολ

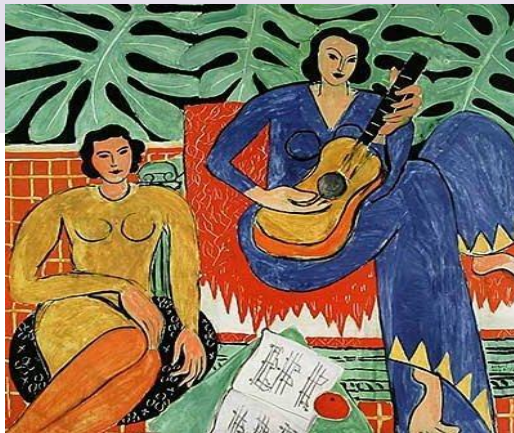
Άντι Γουόρχολ

Άντι Γουόρχολ

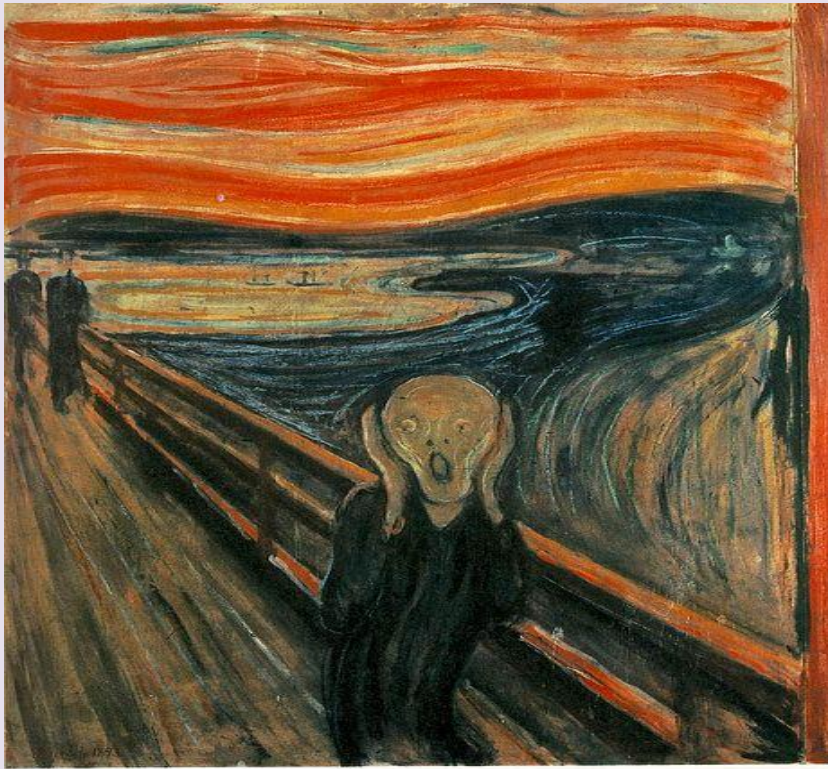
Εισαγωγή

- Τέχνη, είναι η έκφραση και αντικειμενοποίηση των συναισθημάτων, των παραστάσεων και των άλλων ψυχικών περιεχομένων του ανθρώπου σε αισθητικές μορφές. Στον άνθρωπο υπάρχει η ορμή να εκφράζει στους άλλους ότι γεμίζει και κινεί την ψυχή του, τις συγκινήσεις του, τις παραστάσεις του, τις σκέψεις του και τις επιθυμίες του. Επιζητεί ο καλλιτέχνης, να αντλαμβάνονται και οι άλλοι άνθρωποι το ψυχικό του περιεχόμενο και τον εσωτερικό του κόσμο, επιζητώντας επίσης να συμμετέχουν σε αυτόν.
- Ανάλογα με τους διάφορους τρόπους με τους οποίους ο άνθρωπος εκφράζει σε αισθητικές μορφές τον εσωτερικό του κόσμο, υπάρχουν και διάφορες τέχνες. Διακρίνουμε δύο θεμελιώδεις μορφές τέχνης, τις εικαστικές, τις μουσικές και μια ενδιάμεση το χορό.
- Η Νέα Τέχνη είναι το τελευταίο κίνημα του 19ου αιώνα, που επηρεάζει την αρχιτεκτονική, τη ζωγραφική, τη γλυπτική, αλλά, κυρίως, τις εφαρμοσμένες τέχνες. Κατάγεται από το Μεταμπρεσιονισμό, αλλά δεν μπορεί να θεωρηθεί ζωγραφική τεχνοτροπία. Αποδίδει ιδιαίτερη έμφαση στη γραμμή και προτιμά τη σχηματοποιεί άφθονα τα φυτικά θέματα που αποτελούν και το κύριο διακοσμητικό στοιχείο της.
- Στα τέλη του 19ου αιώνα, αρκετές τάσεις στις τέχνες άρχισαν να ξεπροβάλλουν, όπως ο Ιμπρεσιονισμός που αναπτύχθηκε στο Παρίσι και ο Εξπρεσιονισμός που γεννήθηκε αργότερα στη Γερμανία.
- Ανάμεσα στα κινήματα μοντέρνας τέχνης που άνθισαν στα τέλη του 19ου αιώνα αρχές του 20ου αιώνα ήταν:
- **Ο Φωβισμός**
- Κύριοι εκφραστές αυτού του ρεύματος είναι οι:
- **Ματίς, Βλαμένκ, Ντεράιν, Μαρκέ, Ρουώ** κ.α.
- Χαρακτηριστικά της ζωγραφικής τους είναι:
- Η εξαιρετική ένταση του χρώματος με σκοπό να επιτύχουν μια συγκινησιακή ή διακοσμητική περιγραφή του χώρου.
- Η υποταγή του αντικειμένου στις εκφραστικές απαιτήσεις του καλλιτέχνη.
- Η αυτονομία και η υποκειμενικότητα της καλλιτεχνικής δημιουργίας, που θεωρείται σχεδόν απόλυτη.

Εξπρεσιονισμός

- Ανάλογοι προς τους στόχους του Φωβισμού, αλλά με περισσότερο ενστικτώδη και ακραία διατύπωση, είναι οι στόχοι του Εξπρεσιονισμού, με κύριους εκφραστές τον **Μαντιλιάνι**, τον **Λούντβιχ Κίρχνερ** και τον **Γκρύνεβαλντ**.
- Τα χαρακτηριστικά του κινήματος μπορούν να συνοψισθούν ως εξής:
- Βιαιότητα του χρώματος.
- Σκληρότητα της γραμμής.
- Υποκειμενική σύνθεση.
- Παραμόρφωση της φόρμας.
- Η ζωγραφική αποτείνεται στην ανθρώπινη ψυχή και ιδιαίτερα στην περιοχή του υποσυνείδητου

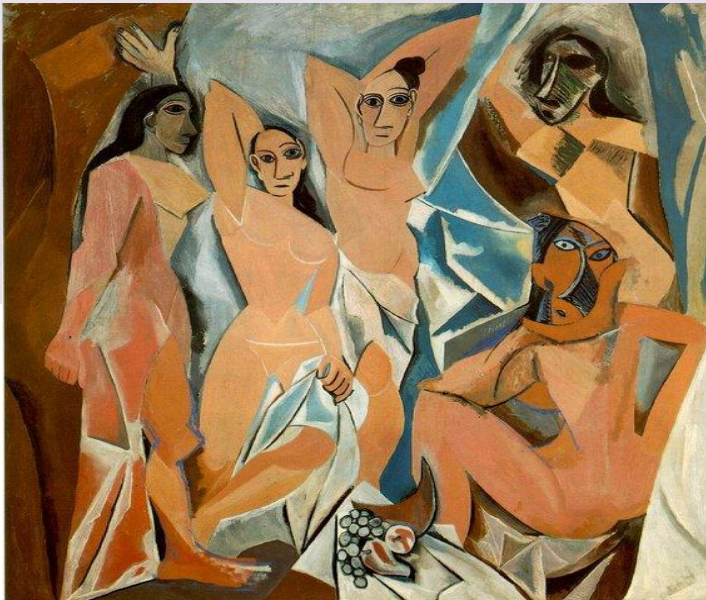

Ο Έντβαρτ Μουνκ

Κυβισμός

Εκφράζει το αίτημα να τεθεί τάξη και λογικός ειρμός στη χρωματική απειθαρχία και αυθαιρεσία του υποκειμενισμού. Κύριοι εισηγητές του ρεύματος είναι ο **Πάμπλο Πικάσο** και ο **Μπρακ**.

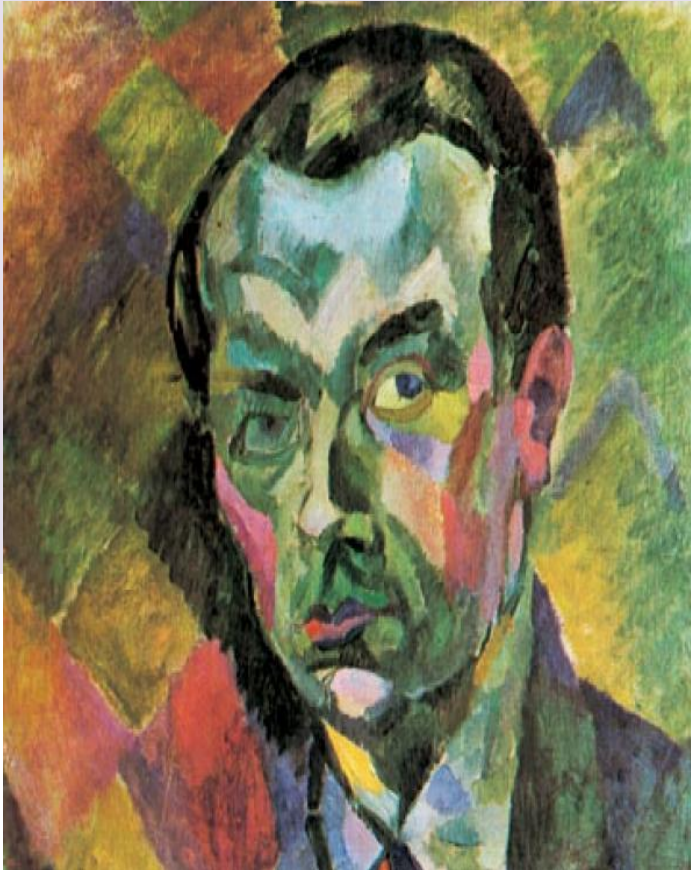
- Βασικά χαρακτηριστικά του κινήματος είναι ότι:
- Επιστρέφει στη φύση την οποία ζητεί να ερμηνεύσει μέσω των γεωμετρικών και στερεομετρικών σωμάτων.
- Εικονίζει απλά αντικείμενα και «νεκρές φύσεις».
- Δεν επιδιώκει να προκαλέσει συγκινήσεις, ούτε να υποβάλλει την ποιότητα της ατμόσφαιρα και του φωτός.

Πάμπλο Πικάσο

Ορφισμός

- Ο όρος Ορφισμός είναι δημιούργημα του ποιητή **Γκυγιώμ Απολλιναίρ** και αποδίδεται στο ζωγραφικό έργο του ζεύγους **Ρομπέρ** και **Σόνιας Ντελωναί**, που αποτελούν και τους εκφραστές του ρεύματος αυτού.
- Ο Ορφισμός διακρίνεται από τον Κυβισμό αφού η ζωγραφική επιφάνεια προκαλεί επιπλέον μουσική εντύπωση.
- Δανείζεται τη χρωματική λαμπρότητα του Φωβισμού και τις γεωμετρικές φόρμες του Κυβισμού.

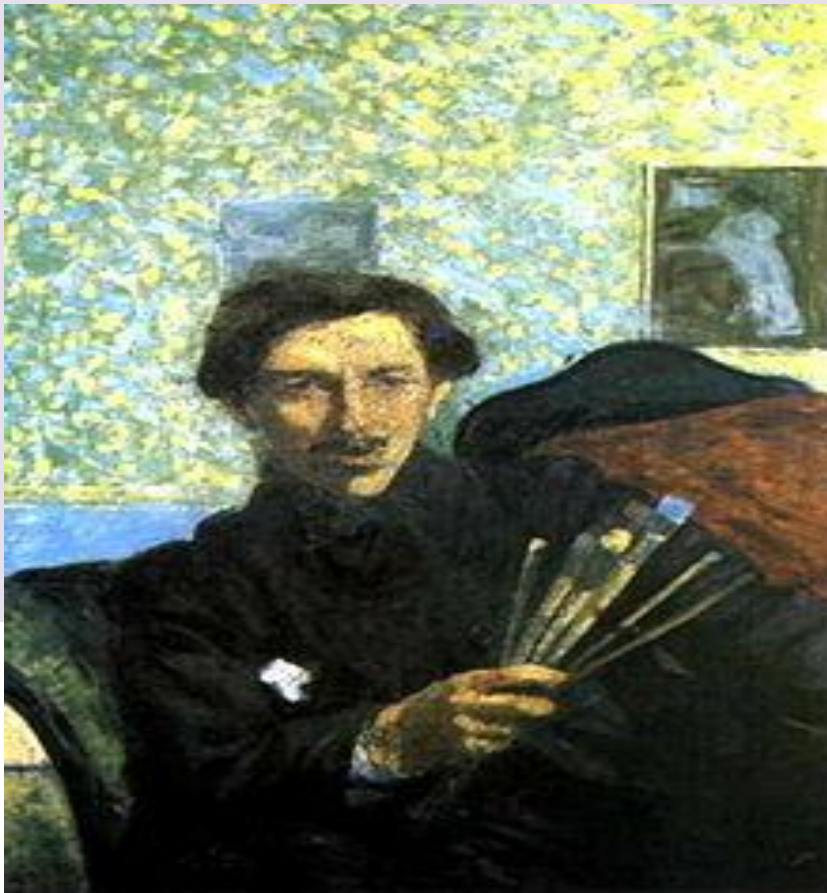

Ρομπέρ

Φουτουρισμός

Το καλλιτεχνικό αυτό ρεύμα είναι δημιούργημα του ποιητή **Μαρινέτι**. Οι εκπρόσωποι του Φουτουρισμού είναι οι ζωγράφοι **Μπιτσιόνι, Καρρά, Σερβίνι** κ.α.

- Ο φουτουρισμός προσανατολίζεται προς το μέλλον
- Μέλημά του είναι να εκφράσει την εποχή μας και να συνδέσει την τέχνη με τη ζωή
- Παρουσιάζει την κίνηση και την ταχύτητα ως αντιπροσωπευτικά στοιχεία
- Θεωρεί την μηχανή και κινούμενα σώματα ως κύρια πηγή έμπνευσης

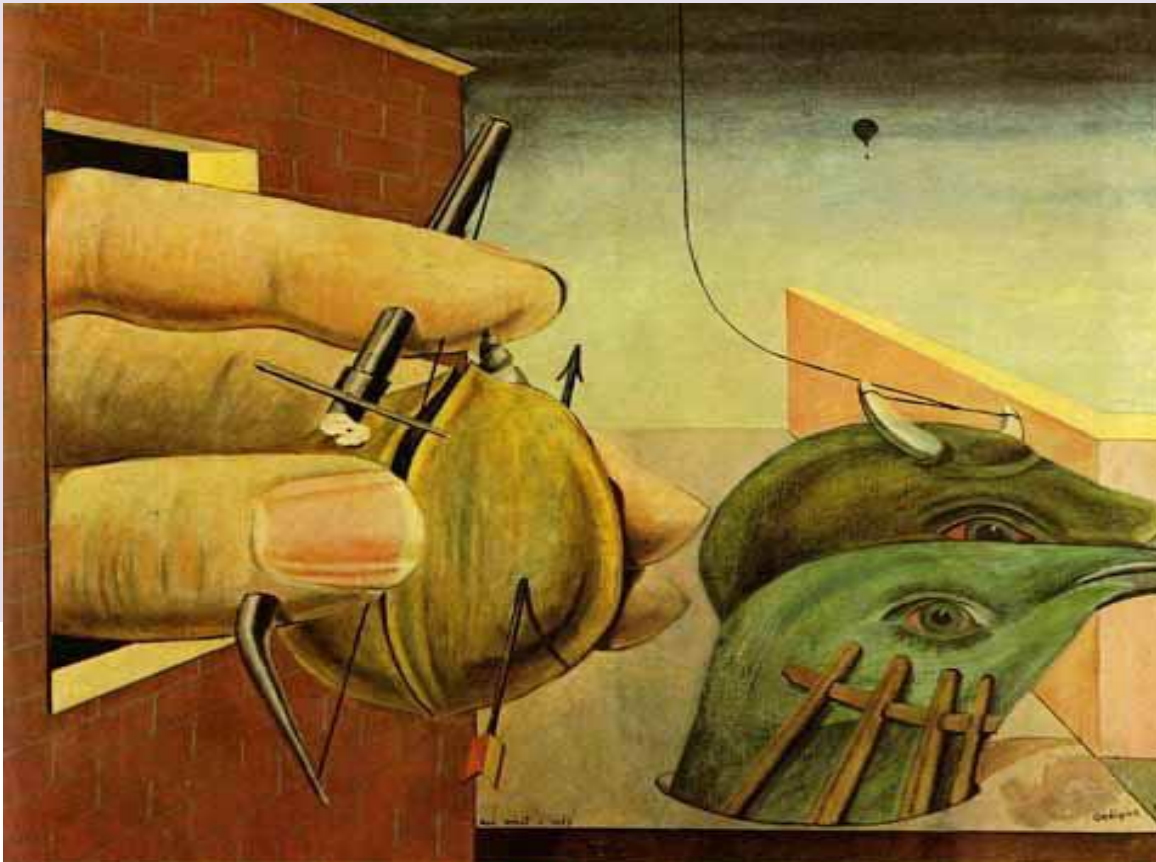

Ουμπέρτο Μποτσιόνι

Ντανταϊσμός

Το κίνημα του Ντανταϊσμού εμφανίζεται στη Ζυρίχη το 1906 με κύριους εκφραστές τους: **Ντυσάν, οΧάουσμιν** κ.ά.

- Έχει πολιτικό και καλλιτεχνικό χαρακτήρα και σύντομα διαδίδεται στην Ευρώπη.
- Στρέφεται εναντίον των καθιερωμένων αξιών και των αστικών αντιλήψεων.
- Δεν προτείνει μια τεχνοτροπία ή μια ειδική αισθητική θέση.
- Έχει δανειστεί πολλά στοιχεία του Κυβισμού και του Φουτουρισμού.

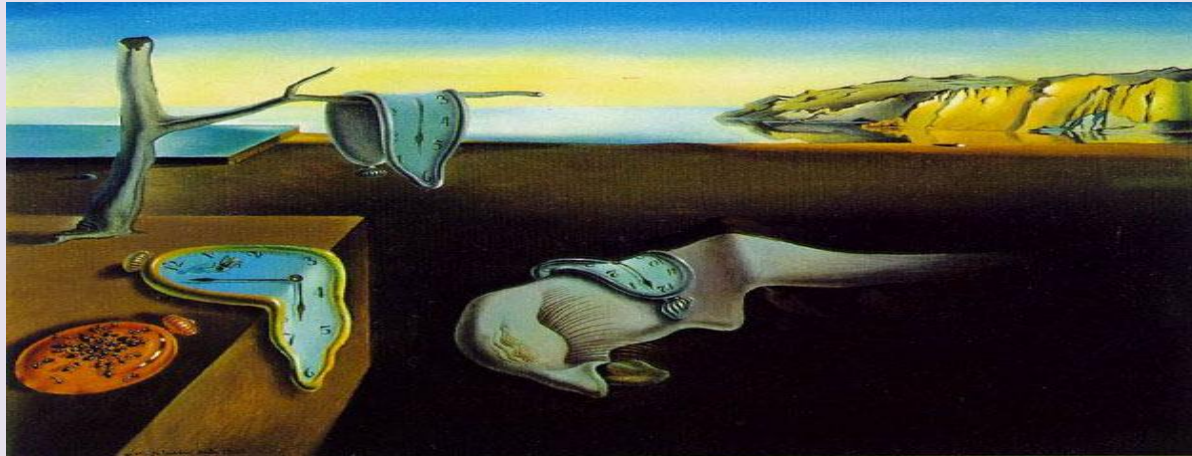
Μαξ Ερνστ

Σουρεαλισμός

Το κίνημα αυτό γεννήθηκε στο Παρίσι το 1922 και κατά ένα μέρος απ' τον Ντανταϊσμό.

Εμπνευστής του ρεύματος είναι ο **Μπρετόν** και ακόλουθοί του είναι ο **Μαξ Ερνστ**, ο **Μιρό**, ο **Νταλί**, ο **Μαγκρίτ** και ο **Ντελβό**.

- Πιστεύει όπως η Dada στο παράλογο αλλά οι στόχοι του διαφέρουν.
- Επιχειρεί να ερευνεί συστηματικά το υποσυνείδητο, να προβάλλει τον κόσμο του ονείρου και να υποκαταστήσει την υποκειμενική πραγματικότητα με την εικονογραφία της φαντασίας.

Ο Σαλβαντόρ Νταλί

Συμπερασματικά η ιδεολογική κατεύθυνση των ζωγράφων του 20ου αιώνα βασίζεται κυρίως στην ανθρωπινή φύση. Τα έργα τέχνης των καλλιτεχνών επικεντρώνονται στο συναίσθημα στο ψυχικό και πνευματικό κόσμο του ανθρώπου. Αυτό επιτυγχάνεται με τις διαβαθμίσεις του χρώματος και με τις έντονες εναλλαγές των γραμμών από ευθείες σε καμπύλες. Οι πίνακες των καλλιτεχνών έχουν ως σκοπό να μεταφέρουν συναισθήματα (θετικά ή αρνητικά) στο κοινό να εκφράσουν την κίνηση και το υποσυνείδητο.